

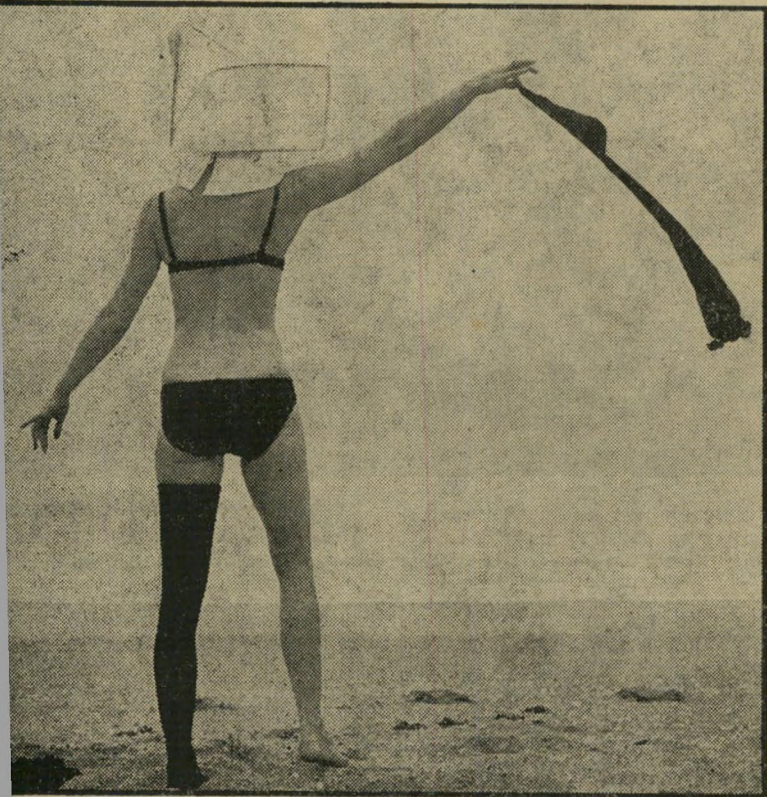

ב.ב.ב.

עוולה לשמייים

1. על החוף: נזירה גלויית שדיים — שומו שמיים, מה הולך כאן? כדי להסביר תמונה זו, מתחיל הסיפור ההומוריסטי בתחילת הפרשה, כאשר הנזירה בריגיט בארדו מגיעה לחוף הים במדים מלאים (למטה).

2. דיבוק - צא! פקודה זו היתה עתה מאוד במקום — לוא ה מי שישמיעה. נזירתנו, רחמנא ליצלן, כבר השי גוף לגמרי לא רע — ממש כמו של ב את גלימתה מעליה, גילתה, אגב,

3 זירה בעירום. וואאו! רעיון ישן למדי — אך תמיד מרתק. משהו בטבע האנושי — או אולי הגברי — מוצא משיכה מיוחדת בעירום של נזירה. לא בגלל שהגבר מצפה למצוא, מתחת לגלימה הלבנה, משהו מיוחד. זה פשוט העיקרון של חילול-הקודש הפנטסטי ש-

מוצא-חן בעיניו. על חילול קודש זה, שיל- מה בארדו בחייה. בינתיים — רק בצחוק. בסירטה המתחילות, שהוצג זה עתה בארץ, ב.ב. היא נזירה נזירית ובתולית היוצאת לבלות בחברת זונה (אני ז'יראר דו), ומגיעה בעונותינו הרבים עד לשפת הים, שם היא משירה מעליה את גלימתה וטובלת במים.

התסריט ניראה לוקה בחסר לעיתון סטודנטים במערב-גרמניה, שהחליט ל- שפרו. הוא הדגים את ב.ב. מתערטלת, בשלבים מפורטים, מגלימת הנזירה שלה — ואז, כמו ביחזקאל ונביאים דומים אחרים, משגר אל-עליון ברק משמיים, ונוטל אליו את הנזירה החשפנית.

וגורם לוויכוח בין בני תמותה, שביי נתם, כידוע, קצרה מהבין את נפלאותיו: חלקם אומרים, שהברק היכה בנזירה כעונש משמיים, על שהתפשטה. אלהים פשוט כעס לעליה.

אבל חלקם אומרים, שהברק אכן ירד בגלל שהיא התפשטה — אבל כלל לא כעונש. אלוהים בכלל לא כעס. אדרבא, עכשיו היא יושבת שם, למעי לה — ועדיין, לא נעים לספר, בלי בגדיה. הם גשרפו במכת הברק.

3. חיור בתולי. היא כבר רק בתחוננים וחזייה, אוי לעיניים רואות. (איזה חזיות שהכס הקדוש מספק לנוירות. לא פלא שהן פתוחות להירחורי עבירה) אבל חיוכה הת הבתול בתמימותו, מוכיח בעליל שהנפש הטובה הזאת איננה מבינה את פשר מע